

2023.07.09.

Köszöntés: Zsolt73,28 De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom oltalmamnak.

Hirdetem minden tettetted.

Előfóhász

Olvasmány: Lk5,1-11 Amikor egyszer a sokaság Jézushoz tódult, és hallgatta Isten igéjét, ő a Genezáreti-tó partján állt. 2 Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. 3 Beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. 4 Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra! 5 Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradoztunk ugyan, mégsem fogtunk semmit, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat. 6 Amikor ezt megtették, olyan sok halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálóik; 7 ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek, és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. 8 Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram! 9 A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak; 10 de ugyanígy Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel! 11 Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Alapige: Ján 1,35-42 35 Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, 36 és amikor megpillantotta Jézust, aki arra járt, így szólt: Íme, az Isten Bíránya! 37 Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust. 38 Jézus megfordult, és amikor látta, hogy követik őt, megszólította őket: Mit kerestek? Ők pedig ezt válaszolták: Rabbi – ami azt jelenti: Mester –, hol laksz? 39 Ő így szólt: Jöjjetek, és meglátjátok. Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon; mintegy délután négy óra volt. 40 A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. 41 Ő, mielőtt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: Megtaláltuk a Messiást – ami azt jelenti: Felkent. 42 Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt: Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfásnak fognak hívni – ami azt jelenti: Kőszikla.Mt 16,18

Az evangéliumok elbeszéléseiben sokféle mozzanat le van jegyezve. Így tanítványok elhívásai is. S az elhívás az mindig egy személyes történet. Itt is ezzel találkozunk. Az olvasmányban és az alapigében is.

Azonban Jánosnál már azt olvassuk, hogy János tanítványai azok, akik követni kezdik őt, mert János tanúságot tesz róla. Elbeszéli, hogy Jézus az Isten bíránya. Hogy ő az, akit vártak. Aztán elkezdik őt követni.

Amennyire tudjuk, ez a leírás későbbi, mint maga az esemény. Akkoriban még nem volt minden szinte percre pontosan lejegyezve, s nem voltak okostelefonok, amivel emberek megörökítsék a legbensőségesebb érzéseiket és tapasztalataikat.

Márpedig a tanítványság az egy személyes dolog. S magában a Bibliában is kirajzolódik többféle tanítványi modell. Hiszen nem egyforma életet élnek meg azok, akik elkötelezik magukat Isten mellett. S Jézus Krisztus mellett.

Személyes életutak és személyes elköteleződés. Mindamellett itt látunk egy személyes vallomást is. András azt mondja, hogy megtaláltuk a Messiást.

S a fogalmat ugye magyarázza is a szakasz, hogy felkentet jelent. De hogy megértsük ennek lényegét, úgy vissza kell tekintenünk az Ószövetség lapjaira és gondolatvilágába.

A Messiás vagy az Úr felkentje az a személy, akit várt a zsidóság, hogy felszabadítsa őket. A felkenés pedig egy rituálé volt, ahol egy tisztre, egy posztra, egy bizonyos vallási szerepre felkenték, felszentelték az illetőt. Az Ószövetségben egy illatos különböző növényekből készült kenetet használtak. Hasonló ehhez az a fajta kenet, amelyet némely keresztyén felekezetek még a mai napig is használnak.

Szóval Jézust a Felkentként, Messiásként fogadták, s így követték. Simon Péter és András, János közvetítésével. Legalább is a szakasz szerint.

S Péter kap egy külön nevet, ami a kősziklát jelent. Ennek nyomán, s az ő munkássága miatt, majd aztán később Pétert tekinti az egyház egyik alapítójának, olyannyira, hogy a római katolikus hitrendszerben a mai napig Péter számít az első római püspöknek, az első pápának.

Más tanítványok azonban más utakon jártak. De mindegyikük vitte az evangélium hírét és hirdette Isten országát a népek között. A keresztyénség pedig terjedt. Pedig nem volt mindig nagyon kedves a fogadtatás, a keresztyénség nagyon sokáig üldöztetést szenvedett el a római birodalomban, s majd csak a 4. században lett elfogadott, bevett vallás, majd pedig államvallás.

Amit csak azért hangsúlyozok, mert látni kell, hogy adott időben és helyen milyen a keresztyénség helyzete, s mi, akik benne vagyunk, akik tanítványok vagyunk, vajon mi miként éljük meg ezt.

Milyen feladatokat kell ellátni, hogyan kell fordulni a másikhoz, kicsiben a helyi közösség szintjén, vagy miként kell fordulni a nagy társadalmi kérdésekhez. Amivel csak azt akarom mondani, hogy tanítványnak lenni nem valami passzív dolog.

Élet hosszig tanulunk, s bizonyos kérdésekkel lehet, hogy csak később szembesülünk. Éppen ezért fontos, hogy amikor azt mondja valaki: keresztyén vagyok, vagy keresztyén lettem, akkor feltegye magának azt a kérdést, hogy mit is jelent ez, hogy akkor ez miként befolyásolja az életemet, meg azokét, akik körülöttem vannak.

Péter kőszikla lesz. Szikla, alap, amire lehet építeni. Mint mondtuk ennek nyomán tartják őt az első római püspöknek. S valóban vannak olyan tanítványok, akik alapoznak. Mondjuk gyülekezetet, mint Pál vagy Péter, vannak, akik építenek templomot, vannak, akik újra szerveznek közösségeket, mások segítenek abban, hogy megújuljon egy egy közösség vagy egyház. Mások tanítanak, megint mások kritikát fogalmaznak meg embertelen állapotokat látva, mások segítenek a szeretetszolgálatban, s hosszan sorolhatnánk hogy mennyi szolgálati terület van, ahol megtalálhatja ki-ki hogy miként is tehet valamit.

S talán feltehetjük mi is a kérdést: Vajon mi a mi feladatunk? Vajon mi a mi szerepünk, mint tanítvány? Hol tudunk tenni az egyház ügyéért? Az evangélium továbbadásáért, s még megéléséért?

A családban, itt a gyülekezetben, a városban, térségben, vagy akár még nagyobb léptékben.

S mint ahogyan személyes történet a tanítványok elhívása, úgy személyes ez a kérdés is. Kaphatunk támpontokat, segítséget másoktól, de a válaszok megtalálásához sokszor magunkba is kell néznünk, s megkeresnünk, hogy mik a lehetőségink, képességeink, s hogy azt mire is tudjuk használni.

Adja meg az Örök, hogy halljuk, ha hív minket, hogy észre vegyük ezt. S adja meg hogy tudjuk úgy Krisztust követni, hogy felismerjük, mit tehetünk hol van ránk szükség. Ámen.

Iste gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László